

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-121/17
Дана: 10.03.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Александра Блануше, председника већа, Љубодрага Вуковића и Олге Пековић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету окр. Д.Ћ. из Р., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл. 23 ст. 1 Закона о јавном реду и миру, одлучујући о жалбама окр. Д.Ћ., његовог браниоца адв. Р.П. из Крагујевца и Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу, изјављеним против пресуде Основног суда у Аранђеловцу 14К.251/15 од 11.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалба окр. Д.Ћ. из Р., жалба његовог браниоца адв. Р.П. из Крагујевца и жалба Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Аранђеловцу 14К.251/15 од 11.10.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Основног суда у Аранђеловцу оглашен је кривим окр. Д.Ћ. из Р., за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл. 23 ст. 1 Закона о јавном реду и миру, те му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени за време од 2 (две) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, и то на име паушала да суду плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана о правноснажности пресуде и под претњом извршења, а оштећени је упућен на парницу ради остваривања истакнутог имовинскоправног захтева у целости.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- окр. Д.Ћ. из Р., због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде ЗКП, повреде КЗ и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд преиначи првостепену пресуду тако што би био ослобођен од оптужбе, будући да је реч о кривичном делу увреда за које се гоњење предузима по приватној тужби,

- бранилац окривљеног, адв. Р.П. из Крагујевца, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде КЗ, одлуке о казни и трошковима поступка, са предлогом да другостепени суд отвори претрес и потом донесе пресуду којом одбија оптужбу према окр. Д.Ћ., пре свега због наступања застарелости кривичног гоњења, али и стога што је реч о „пресуђеној ствари“ и

- Основни јавни тужилац у Аранђеловцу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд одржи претрес те потом окривљеног огласи кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, те му изрекне казну у границама закона.

Одговором на жалбу јавног тужиоца, бранилац окривљеног предложио је одбијање жалбе јавног тужиоца као неосноване.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, поднеском Ктж-140/17 од 10.02.2017. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, усвоји као основану само жалбу Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу, одржи претрес и потом преиначи првостепену пресуду тако што би окр. Д.Ћ. био оглашен кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, те осуђен на „адекватну казну“ или пак да побијана пресуда буде преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији тако што би окривљеном била изречена „строжија кривична санкција“, а да жалбе окривљеног и његовог браниоца буду одбијене као неосноване.

Апелациони суд у Крагујевцу, поступајући као другостепени, одржао је седницу већа у смислу одредаба чл. 511 у вези одредаба чл. 447 Законика о кривичном поступку (ЗКП), на којој је размотрио целокупне списе овог кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом, која је испитана у смислу одредбе чл. 451 ст. 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у наведеним жалбама, те је по оцени свих жалбених навода и предлога, навода из одговора на жалбу, те навода из поднеска Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, нашао:

Жалбе нису основане.

Како у тексту жалбе, тако и у усменој речи на седници већа пред другостепеним судом, бранилац окривљеног, адв. Р.П., нарочито је инсистирао на томе да је наступила у међувремену застарелост кривичног гоњења, те је сходно томе предложио преиначење првостепене пресуде у смислу одбијања оптужбе према окр. Д.Ћ. за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из чл. 23 Закона о јавном реду и миру, што је образложено тиме да је у међувремену дошло до измене Закона о јавном реду и миру, односно доношења новог закона, чиме је члан 23 тог Закона претрпео измене како у погледу законског описа овог кривичног дела, тако и у погледу прописане казне, будући да је за кривично дело из чл. 23 ст. 1 овог Закона прописана сада казна затвора од шест месеци до две године.

Такође, бранилац окривљеног инсистирао је на седници већа пред другостепеним судом и на неблаговремености жалбе Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу, сходно чему је предложио одбацивање те жалбе као неблаговремене.

Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, пре свега је размотрио ове жалбене наводе браниоца окривљеног, будући да се ради о процесним претпоставкама које би, у случају да су наводи браниоца основани, онемогућиле даље разматрање жалбених навода овог браниоца, жалбених навода окривљеног и жалбених навода заступника јавне тужбе, будући да застарелост кривичног гоњења, у случају да је наступила, представљала апсолутну сметњу за даље поступање у овом предмету, те би по том основу била одбијена оптужба према окривљеном, без улажења у основаност осталих жалбених навода из свих наведених жалби.

Такође, у случају основаности навода браниоца о неблаговремености жалбе заступника јавне тужбе то би онемогућило суд да се упушта у разматрање жалбених навода из те жалбе, будући да би та жалба као неблаговремена морала бити одбачена.

Међутим, ове наводе браниоца окривљеног другостепени суд је оценио неоснованим, будући да је у оптужном акту јавног тужиоца наведено да је кривично дело, без обзира како би оно било правно квалификовано, учињено од стране окр. Д.П. дана 22.07.2012. године, што би значило чак и у ситуацији да се примени закон на који упућује бранилац окривљеног, а који би сходно прописаној санкцији био најблажи за окривљеног, да апсолутна застарелост кривичног гоњења наступа дана 22.07.2018. године, сходно одредби чл. 104 ст. 6 у вези одредбе чл. 103 ст. 1 тач. 6 Кривичног законика (КЗ).

Такође, жалба заступника јавне тужбе је благовремена, будући да је првостепену пресуду Основно јавно тужилаштво у Аранђеловцу примило дана 30.11.2016. године, а жалба је изјављена дана 07.12.2016. године, дакле у року прописаном одредбом чл. 509 ст. 1 ЗКП.

Основни јавни тужилац у Аранђеловцу, у овој жалби указује, пре свега, да су противправне радње окр. Д.П., које је предузео дана 22.07.2012. године, око 03,00 сати у Р., у улици К.П.П., испред улаза у кафе бар „И.....“, погрешно правно квалификоване од стране првостепеног суда, будући да се у његовим радњама стичу сви битни законски елементи кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, за које кривично дело је и поднет оптужни акт Кт.бр. 1851/12 од 26.07.2012. године, измењен дана 23.02.2016. године поднеском Кт-689/14, сходно чему је и предложено преиначење првостепене пресуде, тако што би окривљени био оглашен кривим за ово кривично дело.

Ове жалбене наводе другостепени суд није могао да прихвати као основане, имајући у виду управо садржину поднеска Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу Кт-689/14 од 23.02.2016. године, којим је измењен оптужни предлог од 26.07.2012. године, тако што су у чињенични опис кривичног дела, који је садржан у диспозитиву овог оптужног акта, додате речи „и на други начин омета“, при чему се мисли на ометање овлашћеног службеног лица – полицијског службеника ПС Р. ошт. Д.Л. у вршењу службене дужности.

Наиме, одредбом чл. 323 ст. 1 КЗ прописано је да ово кривично дело чини лице које нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности, а тежи облик дела ће постојати, како је то наведено у ставу 3. овог члана, ако је дело из става 1 учињено према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности, па дакле у законском опису кривичног дела, односно његовом бићу, није наведено да је на тај начин службено лице ометано у вршењу службене дужности, као што је то у измењеном оптужном акту заступника јавне тужбе наведено.

Насупрот томе, кривично дело из чл. 23 Закона о јавном реду и миру, важећем у време извршења кривичног дела („Службени гласник РС“, бр. 51/92 до бр. 85/2005), чини оно лице које увреди, злостави, прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета овлашћено службено лице у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира, где је дакле нужни елемент бића овог кривичног дела, поред осталог, ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира.

У међувремену је дошло до измене овог Закона, односно доношења новог, тако да се сада изнад чл. 23 Закона о јавном реду и миру налази наслов, односно назив овог кривичног дела, ометање службеног лица у вршењу службене дужности („Службени гласник РС“, бр. 6/2016 од 28.01.2016. године), а дело чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из чл. 2 истог Закона у вршењу службене дужности. Дакле, и код овог кривичног дела нужни елемент бића дела је ометање службеног лица, као што је то и наведено у поднеску Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу од 23.02.2016. године, којим је прецизиран односно измењен наведени оптужни акт.

Управо такво чињенично и правно утврђење је и наведено у побијаној пресуди, а што другостепени суд прихвата, и то да је окр. Д.Ћ. радњама које су ближе описане у изреци првостепене пресуде ометао службено лице у вршењу службене дужности, полицијског службеника ПС Р. ошт. Д.Л., односно да је оштећеног који је извршавао службени задатак број 000691/0075 на заштити јавног реда и мира и контроли поштовања радног времена угоститељских објеката, и поступајући у оквиру тог налога за извршење службеног задатака према власнику кафе бара „И.....“ у Аранђеловцу, у улици К.П.П., дана 22.07.2012. године, око 03,00 сати, док је предузимао законом прописане мере, ометао окр. Д.Ћ., на описани начин, а при чему је неспорно да је оштећени у потпуности обавио предметну службену радњу, и поред овог ометања, односно поступио по налогу за извршење службеног задатака и поред тога што га је у току поступања по том налогу ометао окр. Д.Ћ., чиме је окр. Д.Ћ. учинио кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из чл. 23 ст. 1 Закона о јавном реду и миру, према закону важећем у то време.

Закон који је примењен од стране првостепеног суда важио је у време извршења предметног кривичног дела, међутим, у међувремену је тај закон измењен тако што је у време држања главног претреса пред првостепеним судом на снази и у примени био Закон о јавном реду и миру, објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 6/2016, који је блажи за учиниоца, будући да за исте радње за које је побијаном пресудом окр. Д.Ћ. оглашен кривим прописује казну затвора у краћем временском трајању, односно у трајању од шест месеци до две године, насупрот закону који је важио у време извршења кривичног дела који је прописивао казну затвора од шест месеци до три

године, па је првостепени суд требало да примени закон који је блажи за учиниоца, применом одредбе чл. 5 ст. 2 КЗ, а што сада није у могућности да учини другостепени суд, будући да таквих жалбених навода и предлога у изјављеним жалбама нема (осим у погледу неоснованог указивања на застарелост кривичног гоњења), а другостепени суд не може по службеној дужности да побијану пресуду, макар и у корист окривљеног, мења у делу примене кривичног закона, већ је овлашћен да по службеној дужности испитује првостепену пресуду само у делу одлуке о кривичној санкцији, у смислу одредбе чл. 451 ст. 2 тач. 1 и тач. 2 ЗКП.

Жалбом браниоца окривљеног, поред реченог, указује се, а што и окривљени у својој жалби тврди, да је реч о „пресуђеној ствари“, односно да је доношењем првостепене пресуде Основни суд у Аранђеловцу повредио одредбу чл. 4 ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а при чему се окривљени и његов бранилац у жалбама позивају на прекршајни поступак који је вођен и правноснажно окончан против окр. Д.Ћ. пред Прекршајним судом у Крагујевцу, Одељење у Рачи, 3-14 Пр.бр.5574/12-веза 103/14. Међутим овај жалбени навод другостепени суд такође није прихватио као основан, будући да је правилно првостепени суд нашао да се не ради о „пресуђеној ствари“, јер је прекршајни поступак вођен и правноснажно окончан пресудом под наведеним пословним бројем од 22.11.2013. године због прекршаја из чл. 29 ст. 1 тач. 5 у вези одредбе чл. 21 ст. 1 Закона о личној карти, односно што је окривљени истом приликом када је учинио предметно кривично дело одбио да да личну карту на увид овлашћеном службеном лицу ПС Рача, за које радње иначе није оглашен кривим, нити пак оптужен, у овом кривичном поступку.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији, те ценећи жалбене наводе окривљеног, његовог браниоца и заступника јавне тужбе, другостепени суд је нашао да је првостепени суд у том делу правилно одлучио, када је окривљеном изрекао меру упозорења, у виду условне осуде, налазећи да је у конкретном случају испуњен услов из одредбе чл. 64 ст. 2 КЗ за изрицање ове кривичне санкције у смислу да се може очекивати да ће овакво упозорење уз претњу казном довољно утицати на окривљеног да убудуће не чини кривична дела, имајући у виду његову животну доб у време извршења кривичног дела, ранију неосуђиваност, те вишеструко упућивање извињења ошт. Д.Л., при чему је време проверавања од две године, које је одредио првостепени суд, у свему довољно да се провери да ли је санкција постигла своју сврху, а уколико окривљени у остављеном времену проверавања учини ново кривично дело ова би условна осуда могла бити опозвана применом одредаба чл. 67 КЗ.

Без обзира што се и жалба окривљеног и жалба његовог браниоца, у уводним деловима, позивају и на овај законски основ за побијање првостепене пресуде, суштински ове две жалбе не садрже конкретне разлоге због чега окривљени и његов бранилац сматрају да санкција није правилно одмерена, како по врсти тако и по висини, док са друге стране пак жалба Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу конкретно указује не само да нема места изрицању условне осуде већ и да не постоје олакшавајуће околности које би могле скупно посматрано да имају карактер нарочито олакшавајуће околности у смислу одредбе чл. 56 ст. 3 КЗ, а да са друге стране постоје отежавајуће околности у смислу друштвене опасности учињеног кривичног дела, степена кривице окривљеног и наступелих последица, али без навођења у чему се у

конкретном случају огледа тежина последице која би одступала иначе од тежине последице која је уобичајена код овог кривичног дела.

Ове жалбене наводе Основног јавног тужиоца другостепени суд није прихватио, будући да ублажавање законом прописане казне за ово кривично дело, односно утврђивања казне затвора испод посебног законског минимума, није учињено противно одредби чл. 56 ст. 1 тач. 3 КЗ (а не чл. 56 ст. 3 КЗ како је у жалби наведено), будући да је првостепени суд правилно имао у виду, пре свега, ранију неосуђиваност окривљеног, његову породичност, односно да је отац једног малолетног детета, а у вези чега је на седници већа пред другостепеним судом бранилац окривљеног доставио доказ и да је у међувремену окривљени добио још једно дете, рођено 08.12.2016. године, што се скупно може ценити, како је и учињено од стране првостепеног суда, као нарочито олакшавајућа околност која оправдава ублажавање казне. Осим тога, на седници већа пред другостепеним судом бранилац је приложио и потврду предузећа у којем је окривљени запослен као доказ да је засновао радни однос на неодређено време, чиме је бранилац настојао да укаже на оправданост изрицања услове осуде, уколико пак пресуда не би била преиначена како је то жалбом прворедно предложено.

Жалба браниоца окривљеног у делу одлуке о трошковима није образложена конкретизовањем због чега се ова одлука побија, а тај део пресуде другостепени суд не испитује по службеној дужности.

Са наведених разлога, применом одредбе чл. 457 ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Слађана Живановић

Председник већа-судија
Александар Блануша

